

з них (ст. 353—354) — то колядка (щедрівка), записана з пропусками і деякими неточностями; мова її народня вправді, але все вказує на письменське походжене. Друга (ст. 363—365) має служити доказом, що Лемки знають і згадують давні, поганські русалки. Вона записана в околиці Жмигороду, але від кого, автор не каже. Тимчасом се важна річ, на мою думку; як показує ся, пісня не тільки не народня, але навіть не ввійшла між народ, бо інакше муєло би те полишити на ній свої сліди. Вона не визначає ся надто ані змістом, ані артизмом, ані цікавістю мотиву. Її зложив без сумніву оден „з непризнаних“ поетів, що не мав пійякого поетичного таланту. На доказ сказаного вистане навести початок пісні:

Za selom kolo lisa — byv-jes davna stav,
o ktorom sobi narod tak os skázav:
ščo tam jakyś panny pľyvaly
i krasni chłopci sobi porывaly.
Razu odnoho jichav mołodec
svoji myloj vžaty vinec.
Dyvvt śa, na lucí divčata tančujut
i do mołodoho vsi śa usmichajut i т. д.

Д. Ржегорж пав тут жертвою містифікації якогось добродія.

Що до наведеня текстів треба тут ще замітити, що між ними находить ся досить помилок. Деякі з них то очевидно друкарські; але є й такі, що походять від самого автора. Декуди подано мильний переклад слів; нпр. хоч — třeba; стали пригравати — jali se hrati; багнітки — прути з верби (намість: пупінки); anhel'skym percem — ангельським (намість ангельським, англійським); hača — пєс (намість лосак). Дечого не пояснено зовсім, хоч треба було пояснити; нпр. Naj že bude čest i chvala Otcu predvičnomu, i sosnu v čelovičeskych z Divu roždenomu i т. и. Такі дрібниці не можуть однакож позбавити ваги праці, що сама по собі завсіди буде мати свою стійність.

В. Гнатюк.

Энциклопедическій Словарь, издатели Ф. А. Брокгаузъ и И. А. Ефронъ, том XXII полутоми 43 й 44, т. XXIII пол. 45 й 46: Опека—Патентъ, Патенты—Поватажное, Слб. 1897—1898, ст. 960 й 958.

Почнемо з огляду цікавих для нас статей уміщених в отсих двох томах. З статей географічного зміста української території дотикають ся: Осколь (43), Острогъ, Павловскъ (44), Павлоградъ, Переяславль (45), Пирятинъ (46). Навіть поверховому читачу кидаєть ся в вічі, що статі

необроблено по загальному, для всіх однакому пляну: наприклад геологічні звістки наведено не у всіх вищезгаданих статях; теж саме можна сказати и про деякі інші деталі.

Історії українського народу і історії літератури присвячені статі Остричинь (43), Острожская школа, Острожские князья, Павлюкъ (44), Падурра, Партицкій, Паули-Жегога (45), Пересторога, Переяславское княжество, Петрикъ, Петрушевичъ (46), Петръ Могила, Печерській патерикъ. І тут треба зауважити загальну хибу, про котру вже доводило ся казати, — часту недостачу рівномірности і недогляди в бібліографії. Так наприклад між книжками наведеними в статі про Острозських князів не заготовано праці Вольфа *Kniaziowie Litewsko-ruscy* (142—159 ст.). Статі про Остричину й Петрика не мають зовсім літератури (взагалі се можна зауважити в більшості статей підписаних В. Р-въ). В статі про Падурру не дано загальної характеристики українсько-польської літературної школи. Справді порівнявши з начерками, присвяченими корифеям отсієї школи — Гоциньскому (пол. 17), Залському (пол. 23) і Мальчевському (пол. 36, найбільший начерк про Гоциньського) можна зібрати до купи головні її риси, але вказівок на інших поетів в статі про Падурру не зроблено.

Між статями по народній поезії й фольклору зазначимо начерки д. Н. С(умцова) — Паханіе Христа и апостоловъ (45), Переживанія (з загальним оглядом фольклорної літератури), Плачъ Богородицы (46). Гарно оброблений огляд літератури додано до статі Н. Я(стребо)ва під заголовком Побратимство (46). Звертає на себе увагу також і етнографічна статя д. Мілера про Осетинів (43), хоч і не має спеціальної для нас цікавості: се коротенький, але досить повний етнографічний начерк. Нарешті згадаємо ще дві статі Д. А(нучин)а по доісторичній археології Пещерных жилища и П. человѣкъ (46). О. Г-ий.

Видавництва й книжки, обговорені в сім томі:

Часописи за р. 1898: Літературно-науковий Вістник

Діло

Руслан

Буковина.

Věstník slovanských starožitností. — Indicateur des travaux relatifs à l'antiquité slave, vydává Dr. Lubor Niederle, 1898.

L. Niederle — Zur Frage über den Ursprung der Slaven. Ein Nachtrag zu meiner Schrift „O původu Slovanů“, 1899.

Baron de Baye — Études sur l'archéologie de l'Ukraine antérieure à notre ère, 1895.